

T. nebyl v tomto sporu jako znalec slyšen a, nepřihlížel-li odvolací soud k posudkům v jeho lékařských vysvědčeních, nepochybil. MUDr. K. byl ovšem odvolacím soudem slyšen jako znalec a je v důvodech napadeného rozsudku mezera, a odvolací soud posudek tohoto znalce pomíjí mlčením, ale ani v tom nelze spatřovati vadu řízení podle čis. 2 § 503 c. ř. s., ježto odvolací soud provedl další důkaz o duševní chorobě žalovaného spisy L 2/29 jmenovitě přečtením znaleckého posudku MUDr. D-a, z něhož čerpal zjištění uvedená v napadeném rozsudku. Proti provedení tohoto důkazu strany nečinily výtky (§ 196 c. ř. s.). Že odvolací soud nepostupoval podle § 362 druhý odstavec c. ř. s., nemůže dovolatel jako vadnost řízení vytýkati již proto, že tu nejde o případ, který má na mysli tento předpis zákona. Neboť ustanovení § 362 druhý odstavec c. ř. s., že, vyslovili-li znalci rozličná mínění, může soud k návrhu nebo z úřadu naříditi, by byl podán nový posudek týmiž neb i novými znalci, má na mysli jen rozpor v posudku znalců, slyšených v civilním sporu. Zde však nebyl jednak MUDr. T. ve sporu vůbec slyšen jako znalec, a v tom, že odvolací soud na základě průvodního usnesení provedl důkaz spisy L 2/29, zejména přečtením znaleckého nálezu a posudku MUDr. D-a z těchto spisů, čemuž strany jak již uvedeno, nijak neodporovaly, nelze spatřovati provádění znaleckého důkazu v tomto sporu, nýbrž jen důkaz listinný. Případný rozpor mezi obsahem tohoto důkazu a mezi posudkem znalce, slyšeného v odvolacím řízení, i kdyby bylo lze mluvit o takovém rozporu, nespadal by proto pod ustanovení § 362, druhý odstavec, c. ř. s.. Způsob, jakým odvolací soud hodnotil výsledek těchto důkazů, nepodléhá však přezkumu soudu dovolacího a nelze odvolacímu řízení vytýkati ani vadnost proto, že výsledek toho neb onoho důkazu stačil odvolacímu soudu ke zjištění skutečností pro spor rozhodných.

Čís. 9584

Došel-li soud (prvé stolice) k závěru, že není na místě žaloba pro zmatečnost, ježto platební rozkaz, proti němuž směřuje, nebyl dosud žalobci doručen a lhůta k odporu ještě nepočala žalobci běžeti, měl žalobu odmítnouti jako nepřipustnou.

Nebyl-li platební rozkaz v upomínacím řízení dosud doručen podle předpisů § 7 zák. o úp. říz. a § 106 čr.s., nelze mu odporovati žalobou o zmatečnost podle § 529 čis. 2 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 30. ledna 1930, R II 19/30.)

Žalobu, by upomínací platební rozkaz byl prohlášen zmatečným, procesní soud první stolice rozsudkem zamítl. Rekursní soud vyhověl rekursu a vrátil věc prvému soudu, by, vyčkaje pro moci znovu o ní rozhodl. Důvody: Přisvědčiti jest stěžovatelce, že má býti podle § 543 c. ř. s. rozhodnuto usnesením, byť i usnesení bylo vydáno při ústním jednání, odmítá-li se žaloba pro zmatečnost jako nepřipustná. Podala proto žalobkyně správně proti napadenému rozsudku, správně usnesení, rekurs, nikoliv odvolání. První soud zjistil, že platební rozkaz okresního soudu ze dne 29. března 1928 nebyl doručen žalobkyni podle předpisů § 7. upom. říz. a § 106 čr.s., tak-

že se platební rozkaz nestal právoplatným. Není tu tedy podle názoru prvního soudu předpokladu přípustnosti žaloby o zmatečnost, ježto podmínkou právoplatnosti soudního rozhodnutí jest jeho doručení účastněným stranám a žaloba o zmatečnost předpokládá, že základní spor je formálně ukončen, zejména, že uplynula lhůta k podání oprávněného prostředku do rozhodnutí, jež jest stíženo zmatečností podle § 529 čřs. Stížnost napadá právem toto právní posouzení věci. První soud zjistil na základě provedených důkazů přes tvrzení doručovacího orgánu, že zpáteční lístek k platebnímu rozkazu byl na výslovný příkaz stěžovatelky, tehdejší žalované, při doručení jejím přítomným manželem podepsán, že platební rozkaz tento nebyl stěžovatelce doručen podle předpisu § 7 upom. řízení a § 106 čřs. Ačkoliv stěžovatelka nebyla vůbec zastoupena v upomínacím řízení následkem nezákonného postupu orgánu doručovacího a platební rozkaz nabyl formální právní moci, poněvadž na jeho základě byla povolena dne 2. června 1928 exekuce zřízením práva zástavního na usedlosti stěžovatelky, prohlásil první soud žalobu za nepřípustnou. Podle názoru rekursního soudu nelze namítati, že žalobkyně mohla nebo může ještě odporem zrušiti platební příkaz, poněvadž lhůta k odporu běží teprve ode dne platného doručení, což se však nestalo. Nadto povolil první soud na základě tohoto exekučního titulu exekuci. Procesní soud nezabýval se v tomto případě s dalšími skutkovými otázkami tohoto sporu a uspokojil se jen se zjištěním nezákonného doručení. Řešeny však býti musí i další otázky, zda byla dodržena lhůta k podání žaloby a jakým způsobem odstraněny býti mohou vady při doručení platebního rozkazu právě v souzeném případě.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc rekursnímu soudu, by o rekursu znovu rozhodl.

Důvody :

V dovolacím rekursu napadá stěžovatel především názor soudu rekursního, že v souzeném případě měl soud první stolice rozhodnouti usnesením, nikoli rozsudkem, poněvadž podle jeho mínění není tu předpokladu § 543 čřs., ježto žalobkyně opírá žalobu o zmatečnost o důvod zákonem uznaný (§ 529 čis. 2 c. ř. s.). V tomto směru dospěl nejvyšší soud k názoru, že soud první stolice, zaujáv stanovisko, že není na místě žaloba pro zmatečnost, poněvadž dosud platební rozkaz, o který jde, nebyl žalobkyni řádně doručen a lhůta k odporu pro žalobkyni dosud vůbec nezačala běžeti, měl žalobu odmítnouti jako nepřípustnou a neměl se obírat věcně s otázkou, zda jest tu zmatečnost platebního rozkazu, žalobkyni uplatňovaná čili nic. Toto své rozhodnutí měl soud první stolice vydati ve formě platící pro odmítnutí žaloby, t. j. ve formě usnesení. Nelze proto přisvědčiti vyvodům stěžovatelovým, že rozhodnutí soudu první stolice vydané ve formě rozsudku bylo co do formy rozhodnutí správné. Ve věci samé jest však dovolací rekurs žalovaného odůvodněným, neboť není správným názor soudu rekursního, že platební rozkaz v souzeném případě je právoplatným a že tu jde proto o rozhodnutí ve smyslu § 529 c. ř. s., které jen mimořádnou cestou žaloby pro zmateč-

nost může být odčiněno. Otázku tuto řešil nejvyšší soud ve svém rozhodnutí pod čís. 6956 sb. n. s. ve smyslu opačném a uchýlil se od názoru vysloveného v rozhodnutí tohoto soudu uveřejněném pod čís. 2436 sb. n. s., shodujícího se s názorem soudu rekursního. Nejvyšší soud přidržuje se názoru v rozhodnutí čís. 6956 sb. n. s., který jeho judikaturou z poslední doby je zachováván a poukazuje proto na odůvodnění tohoto rozhodnutí, které odpovídá i v tomto případě zjištěnému skutkovému stavu věci. Bylo proto dovolacímu rekursu vyhověti a rozhodnouti jak se stalo. Ve věci samé nemohlo hned být rozhodnuto, ježto napadeným rozhodnutím rozhodnutí soudu první stolice bylo zrušeno a soud rekursní při svém právním názoru nepřezkoumal skutkové zjištění coby do řádnosti doručení platebního rozkazu žalobkyni, takže chybí pro rozhodnutí potřebné skutkové zjištění druhé stolice, bez něhož se nelze obejít.

Čís. 9585.

Ustanovení § 216, druhý odstavec, ex. ř. o tom, jaké pořadí přísluší úrokům při úhradě jistiny, nebylo změněno předpisy vládního nařízení ze dne 7. srpna 1922, čís. 265 sb. z. a n., čl. 46 úmluvy z roku 1926 čís. 60 sb. z. a n., § 2 vládního nařízení ze dne 24. listopadu 1926, čís. 181 sb. z. a n., § 1 (2), § 2 a § 7 (2) zákona ze dne 26. března 1925, čís. 46 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 30. ledna 1930, R II 20/30.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost přikázal soud první stolice v knihovním pořadí Československému súčtovacímu ústavu v Praze jistinu a úroky za poslední tři léta před příklepem. Úroky účtované za dobu od 1. března 1919 do 4. června 1926 nepřikázal, ježto by jim příslušelo teprve další pořadí podle § 217 čís. 2 ex. ř., ve kterém se však na ně nedostalo. Rekursní soud přikázal Československému súčtovacímu ústavu úroky již od 1. března 1919. Důvod y: Nelze upřít oprávněnost stížnosti. Lex posterior derogat priori: V poválečné době musely být vydány leges speciales k uspořádání poměrů povstalých válkou, takže těmito zvláštními zákony změněno a zrušeno bylo mnoho zákonných ustanovení v občanském zákoně a civilním a exekučním řádě obsažených. Za účelem úpravy pohledávek a povinností mezi čsl. občany a příslušníky bývalého Rakouska mimo obvod Čsl. republiky bydlícími, byl zřízen ve smyslu vládního nařízení ze dne 7. srpna 1922 čís. 265 sb. z. a n. zúčtovací ústav; podle čl. 46 úmluvy z roku 1926 č. 60 sb. z. a n. bylo zakázáno podávati žaloby o zaplacení starších před 15. září 1922 zadrželých úroků, úroky po 15. září 1922 vymáhati a platiti jistinu a úroky. Podle § 2. vládního nařízení ze dne 24. září 1926 čís. 181 sb. z. a n. vstoupil čsl. zúčtovací ústav na místě čsl. i rakouských věřitelů, takže jen tento ústav jest oprávněn platy vymáhati a stvrzovati. Posléze byl vydán zákon ze dne 26. března 1926 č. 46 sb. z. a n. o úpravě promlčecích lhůt pro po-